

УДК 351:007:004.9

DOI: 10.31673/2786-7412.2025.031601

Ірина АНТИПЕНКО

*доктор наук з державного управління,
завідувач кафедри публічного управління та адміністрування
Державного університету інформаційно-комунікаційних технологій, м. Київ
ORCID ID: 0000-0001-9520-4353
e-mail: airenapeace@gmail.com*

Володимир ГАРКУША

*магістрант кафедри публічного управління та адміністрування
Державного університету інформаційно-комунікаційних технологій, м. Київ
e-mail: airenapeace@gmail.com*

Iryna ANTYPENKO

*Doctor of Science in Public Administration,
Head of the Department of Public Administration and Administration
State University of Information and Communication Technologies, Kyiv
ORCID ID: 0000-0001-9520-4353
e-mail: airenapeace@gmail.com*

Volodymyr HARKUSHA

*Master's student, Department of Public Management and Administration
State University of Information and Communication Technologies, Kyiv
e-mail: airenapeace@gmail.com*

ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

VECTORS OF DEVELOPMENT OF INFORMATION POLICY IN THE SYSTEM OF PUBLIC ADMINISTRATION

Анотація. У статті розглянуто теоретико-методологічні засади розвитку інформаційної політики в системі державного управління в умовах цифрової трансформації. Акцентовано увагу на тому, що інформаційна політика сучасної держави виступає не лише інструментом управлінського впливу, а й стратегічним чинником забезпечення ефективності публічного управління, прозорості влади, підзвітності та формування суспільної довіри. Визначено, що в умовах глобальної інформатизації та зростання гібридних загроз інформаційна політика набуває системного характеру, поєднуючи безпекові, комунікаційні, правові, організаційні та технологічні компоненти.

У роботі виокремлено основні напрями розвитку інформаційної політики в державному секторі, зокрема: цифровізацію управлінських процесів; забезпечення

інформаційної та кібербезпеки; удосконалення стратегічних комунікацій між владою і суспільством; гармонізацію національної інформаційної політики з європейськими стандартами; розвиток людського потенціалу в сфері публічного управління та створення ефективної інституційної моделі реалізації державної інформаційної політики. Обґрунтовано необхідність формування єдиного державного інформаційного простору, інтегрованого з міжнародними мережами, упровадження технологій штучного інтелекту, аналітики великих даних та електронної демократії.

Підкреслено, що успішна реалізація інформаційної політики неможлива без підвищення рівня цифрових компетентностей державних службовців, розвитку медіаграмотності громадян і формування культури кібергігієни. Запропоновано концептуальні підходи до побудови сучасної моделі інформаційного врядування, заснованої на принципах відкритості, інноваційності, кіберстійкості та партнерства між державою, бізнесом і громадянським суспільством.

Зроблено висновок, що ефективна інформаційна політика є необхідною умовою забезпечення національної безпеки, демократичного розвитку та підвищення конкурентоспроможності України в європейському та глобальному цифровому просторі.

Ключові слова: інформаційна політика, національна безпека, державне управління, цифровий простір, цифровізація управлінських процесів, стратегічні комунікації.

Abstract. The article examines the theoretical and methodological principles of the development of information policy in the system of public administration in the context of digital transformation. Attention is focused on the fact that the information policy of a modern state is not only an instrument of managerial influence, but also a strategic factor in ensuring the effectiveness of public administration, transparency of government, accountability and the formation of public trust. It is determined that in the context of global informatization and the growth of hybrid threats, information policy acquires a systemic nature, combining security, communication, legal, organizational and technological components. The paper identifies the main directions of information policy development in the public sector, in particular: digitalization of management processes; ensuring information and cybersecurity; improving strategic communications between government and society; harmonization of national information policy with European standards; development of human potential in the field of public administration and creation of an effective institutional model for the implementation of state information policy. The need for the formation of a single state information space integrated with international networks, the introduction of artificial intelligence technologies, big data analytics and e-democracy is substantiated.

It is emphasized that the successful implementation of information policy is impossible without increasing the level of digital competencies of civil servants, developing media literacy of citizens and forming a culture of cyber hygiene. Conceptual approaches to building a modern model of information governance based

on the principles of openness, innovation, cyber resilience and partnership between the state, business and civil society are proposed.

It is concluded that effective information policy is a necessary condition for ensuring national security, democratic development and increasing the competitiveness of Ukraine in the European and global digital space.

Key words: *information policy, national security, public administration, digital space, digitalization of management processes, strategic communications.*

Постановка проблеми. В умовах цифрової трансформації державного сектору інформаційна політика набуває стратегічного значення як ключовий інструмент формування суспільної довіри, забезпечення ефективної комунікації між владою та громадянами, а також зміцнення національної безпеки. Сучасна держава дедалі більше функціонує у цифровому середовищі, де інформаційні потоки безпосередньо впливають на процеси ухвалення політичних рішень, формування громадської думки та міжнародного іміджу країни. Саме тому дослідження напрямів розвитку інформаційної політики у системі державного управління є надзвичайно актуальним, спрямоване на пошук нових підходів до підвищення прозорості, підзвітності та адаптивності державних інституцій до глобальних викликів інформаційної епохи.

Актуальність цієї проблематики зумовлена низкою чинників, серед яких ключовими є процес цифровізації управлінських механізмів, що вимагає створення нової концепції інформаційної політики, яка поєднує технологічні, правові та етичні аспекти функціонування інформаційного простору; сьогодні у контексті гібридних загроз і зростання масштабів інформаційних війн держава повинна формувати проактивну систему інформаційної безпеки, засновану на аналітиці, кіберзахисті та ефективному управлінні даними; динаміка соціальних змін і розвиток мережових комунікацій перетворюють громадян на активних учасників інформаційних процесів, що вимагає від публічної влади нових форм стратегічних комунікацій та цифрової взаємодії. Разом з тим, євроінтеграційний вектор України потребує гармонізації національної інформаційної політики з європейськими стандартами у сфері захисту персональних даних, медіаграмотності та протидії дезінформації.

Проблематика дослідження шляхів розвитку інформаційної політики охоплює низку теоретичних і практичних аспектів (відсутність цілісної державної концепції, що інтегрувала б комунікаційні, безпекові та освітні складові; недостатня координація між органами влади у сфері управління інформаційними ресурсами; фрагментарність нормативно-правового регулювання; нестача інструментів для аналітичного оцінювання ефективності інформаційної політики; проблема нерівномірного рівня цифрової культури та інформаційної грамотності серед громадян і державних службовців тощо).

Відтак дослідження векторів розвитку інформаційної політики у системі державного управління дає можливість визначити стратегічні пріоритети держави в інформаційному просторі, сформуванню нову парадигму управління інформаційними процесами, засновану на принципах відкритості, інноваційності, кіберстійкості та довіри, що створює концептуальні передумови для побудови ефективної, демократичної та безпечної моделі інформаційного управління, що відповідає сучасним викликам цифрової доби та європейським цінностям публічного врядування.

Аналіз останніх досліджень та публікацій засвідчує формування міждисциплінарного поля, у межах якого поєднано управлінські, правові, комунікаційні та технологічні підходи до інформаційної політики в державному секторі. У працях сучасних дослідників (І. Арістова, В. Данильян, В. Залізник, Г. Кириченко, В. Ліпкан, В. Мареніченко, А. Пугач, В. Сиченко, М. Хитько та ін.) окреслено еволюцію підходів до розуміння її сутності, структури та функцій, підкреслено роль у забезпеченні ефективності публічного управління та формуванні суспільної довіри.

Інформаційна політика дедалі більше охоплює питання відкритості даних, електронного урядування, кібербезпеки та стратегічних комунікацій, стаючи складовою цифрової трансформації публічного сектору. Сучасні науковці виокремлюють принципи її реалізації (відкритість, підзвітність, інноваційність, партнерство з громадськістю та дотримання прав людини в інформаційному просторі). Водночас дискусійними залишаються питання балансу між безпекою й свободою слова, ефективності правових і технологічних інструментів захисту.

На окрему увагу заслуговують праці щодо інституційного вдосконалення управління інформаційною політикою, створення єдиної координаційної системи, що забезпечить узгодженість дій органів влади й розвиток цифрової довіри. Однак попри наявність вагомого теоретичного підґрунтя, подальших досліджень потребують питання інтеграції інформаційної безпеки, стратегічних комунікацій і цифрового врядування у цілісну модель державної інформаційної політики.

Мета статті – теоретичне обґрунтування та системний аналіз напрямів розвитку інформаційної політики в системі державного управління з урахуванням викликів цифрової трансформації, глобальної мережевізації та безпекових загроз сучасного інформаційного середовища. У межах дослідження передбачається виявлення ключових тенденцій формування інформаційно-комунікаційного простору держави, визначення його впливу на ефективність публічного управління, а також розроблення концептуальних підходів до вдосконалення механізмів реалізації державної інформаційної політики.

Виклад основного матеріалу. Розвиток інформаційної політики в системі державного управління є одним із найважливіших напрямів модернізації публічної влади та підвищення її ефективності в умовах глобальної цифрової трансформації. Інформаційна політика виступає не лише інструментом реалізації управлінського впливу, а й концептуальним фундаментом формування відкритого, безпечного та інтегрованого інформаційного простору держави. У цьому контексті інформаційна політика стає потужним чинником зміцнення суспільної довіри до влади,

забезпечення підзвітності, участі громадян у процесах ухвалення рішень та захисту національних інтересів в умовах зростання гібридних загроз. Її стратегічна роль полягає у створенні збалансованої системи комунікації, регулювання, безпеки та розвитку, де інформація розглядається як стратегічний ресурс управління, а не як пасивний об'єкт впливу.

Сучасна інформаційна політика охоплює комплекс питань, пов'язаних із цифровізацією державного управління, кібербезпекою, захистом даних, розвитком електронної демократії, медіаграмотності та культурою цифрової взаємодії. Одним із провідних напрямів її розвитку є розбудова ефективних цифрових екосистем у державному секторі. Цифровізація управлінських процесів передбачає глибоку трансформацію моделей прийняття рішень, автоматизацію послуг, використання технологій штучного інтелекту та аналітики великих даних, що дає змогу створювати адаптивні, сервісно орієнтовані моделі державного управління, здатні оперативно реагувати на суспільні потреби. Зокрема, розвиток цифрових платформ (наприклад, «Дія» [3]) сприяє не лише спрощенню доступу громадян до державних послуг, а й формуванню нової культури довіри між державою та суспільством.

Важливим елементом інформаційної політики є і створення цілісного, інтегрованого інформаційного простору держави, у межах якого забезпечується взаємодія органів влади, громадян і бізнесу на засадах відкритості, прозорості та взаємної відповідальності. Єдиний державний інформаційний простір передбачає не лише технічну інтеграцію систем і баз даних, а й гармонізацію стандартів, підходів до обробки та захисту інформації адже така інтеграція сприяє підвищенню ефективності управлінських рішень, зниженню адміністративних бар'єрів, мінімізації корупційних ризиків тощо [1, с. 36].

Поряд із цифровими змінами постає питання формування дієвої системи інформаційної та цифрової безпеки, що є основою національної стабільності. В умовах глобальної інформатизації держава стикається з постійними кібератаками, спробами маніпуляцій, дезінформаційними кампаніями, які спрямовані на підірив довіри до інституцій. Відтак особливої ваги набуває створення стійкої системи кіберзахисту, яка включає не лише технічні рішення, а й інституційні, правові та освітні компоненти. Розвиток культури кібергігієни, систем моніторингу ризиків, державного та приватного партнерства у сфері безпеки – усе це є передумовою формування національної кіберстійкості. Водночас підвищення цифрових компетентностей державних службовців і керівників органів влади стає невід'ємною складовою ефективної інформаційної політики, адже саме людський чинник визначає якість рішень у кризових інформаційних ситуаціях.

Крім цього, інформаційна політика сучасної держави невід'ємно пов'язана зі зміцненням стратегічних комунікацій [1, с. 75] – у добу цифрових технологій державна комунікація має трансформуватися від одностороннього інформування до інтерактивного діалогу з громадянами, заснованого на принципах довіри, прозорості, достовірності та швидкого реагування. Використання сучасних цифрових каналів (соціальних мереж, мультимедійних платформ, чат-ботів, інтерактивних порталів та ін.) забезпечує нові можливості для налагодження ефективної взаємодії між владою та суспільством. Успішна комунікаційна політика

сприяє не лише формуванню позитивного іміджу держави, а й протидії дезінформації, зниженню суспільної напруги та посиленню соціальної згуртованості.

Особливе значення для розвитку національної інформаційної політики відіграє гармонізація з європейськими та міжнародними стандартами. Саме впровадження принципів *good governance*, цифрової демократії, відкритих даних і захисту персональної інформації дозволяє Україні інтегруватися в європейський інформаційний простір і забезпечити відповідність європейським правовим практикам. Таке зближення не лише посилює правову визначеність та ефективність державного управління, а й сприяє підвищенню міжнародного авторитету країни, зміцненню її інформаційного суверенітету.

Невід'ємною складовою розвитку інформаційної політики є також формування й підвищення людського потенціалу. Успішна реалізація будь-якої державної стратегії у сфері інформації залежить від рівня компетентності, аналітичного мислення та цифрової грамотності управлінців. Відтак необхідно забезпечити функціонування системи безперервного навчання, що передбачає підготовку фахівців у галузях інформаційного менеджменту, кібербезпеки, стратегічних комунікацій, аналітики даних та цифрової етики – освіта має не лише передавати знання, а й формувати нову управлінську культуру, орієнтовану на інновації, критичне мислення та відповідальність за інформаційні рішення [4, с. 48].

Розбудова сучасної системи інформаційного врядування також потребує ефективного інституційного забезпечення. Державна політика у цій сфері повинна ґрунтуватися на чітко визначеній системі компетенцій, узгодженій координації між центральними та регіональними органами влади, міжвідомчій взаємодії та партнерстві з громадянським суспільством. Децентралізація управління інформаційними ресурсами повинна поєднуватися з єдиною державною стратегією, що забезпечує баланс між гнучкістю та системністю рішень. Крім того, як бачимо із зазначеного вище, сучасна інформаційна політика держави повинна поєднувати у собі технологічні, правові, організаційні та гуманітарні складові, створюючи умови для ефективного управління інформаційними процесами [4]. Її розвиток повинен спиратися на принципи відкритості, інноваційності, законності, кіберстійкості та партнерства, адже реалізація окреслених засад сприятиме формуванню в Україні нової моделі публічного управління, зорієнтованої на прозорість, довіру та сталий розвиток у цифрову епоху.

У сучасному контексті особливого значення набуває також інтеграція інформаційної політики в систему національного стратегічного планування – це має бути не ізольована сфера, а функціональна основа реалізації всіх державних реформ, з метою забезпечення узгодженості між економічною, соціальною, безпековою та культурною політиками. Інформаційна політика, побудована на принципах цифрового врядування, стає засобом підвищення якості управлінських рішень через використання достовірних даних, аналітичних систем і механізмів прогнозування. Зокрема, впровадження аналітики великих даних (Big Data), штучного інтелекту (AI) та автоматизованих систем підтримки прийняття рішень

дозволяє державним інституціям працювати проактивно, орієнтуючись не на реагування, а на попередження проблем.

Водночас розвиток інформаційної політики неможливий без формування єдиних етичних і правових стандартів у сфері інформаційної діяльності. Виклики, пов'язані з поширенням дезінформації, порушенням приватності, маніпулюванням громадською думкою та використанням алгоритмічних технологій, потребують комплексної реакції з боку держави. Необхідно створити ефективні механізми регулювання медіа- та цифрового простору, які забезпечували б баланс між свободою слова і захистом національних інтересів [5, с. 163]. У цьому контексті особливого значення набуває імплементація міжнародних стандартів (Загальний регламент ЄС про захист персональних даних (GDPR) [7]; рекомендації Ради Європи про доступ до інформації, що знаходиться у розпорядженні державних органів [8]).

Інформаційна політика має також потужний соціокультурний і виховний потенціал, адже успішна реалізація державних інформаційних стратегій можлива лише за умови розвитку медіаграмотності населення, формування критичного мислення та стійкості до маніпуляцій. Підвищення рівня сучасної інформаційної культури є запорукою зміцнення демократії, зменшення поляризації суспільства та створення умов для конструктивного публічного діалогу. Важливим завданням також є формування «цифрового громадянина» – освіченого, відповідального, здатного користуватися цифровими сервісами, усвідомлювати інформаційні ризики та брати участь у демократичних процесах через електронні платформи.

Зміцнення інформаційної політики нерозривно пов'язане з розвитком партнерських взаємин між державою, бізнесом і громадянським суспільством. Сучасна модель інформаційного врядування вимагає поєднання принципів співтворення (co-creation) і співуправління (co-governance), коли держава не лише надає послуги, а й створює умови для спільного вироблення рішень. Таке партнерство дозволяє мобілізувати інноваційні ресурси, посилювати кіберстійкість, підвищувати довіру до державних інституцій, а залучення ІТ-компаній, експертних спільнот, академічних інститутів і громадських організацій до розроблення інформаційної політики забезпечує її інклюзивність і адаптивність до реальних потреб суспільства [6, с. 78].

У глобальному вимірі інформаційна політика виступає важливим елементом зовнішньополітичної стратегії держави. Сьогодні Україна, як активний учасник міжнародних інформаційних процесів, повинна розвивати власну систему цифрової дипломатії, протидіяти інформаційним операціям, відстоювати національні інтереси в інформаційному просторі та зміцнювати позитивний імідж на світовій арені. У свою чергу, це вимагає не лише модернізації державних інституцій, але й формування нових підходів до інформаційного суверенітету, який у наразі є не менш важливим, ніж територіальний чи економічний.

Крім того, важливим напрямом подальшого розвитку інформаційної політики є створення національної системи оцінювання ефективності управління інформаційними процесами. Такі системи повинні передбачати індикатори відкритості, прозорості, рівня цифрової довіри, медіаграмотності та кібербезпеки.

Регулярне вимірювання цих показників дозволить державі не лише оцінювати власну ефективність, а й своєчасно коригувати політику відповідно до нових викликів.

Сьогодні інформаційна політика у системі державного управління є не статичною структурою, а динамічною системою, яка постійно розвивається відповідно до технологічних, політичних та соціокультурних змін; інтегрує у собі функції регулювання, комунікації, безпеки, освіти та розвитку людського капіталу; її стратегічне значення полягає в тому, що через ефективне управління інформацією держава здатна не лише підвищити власну ефективність, а й зміцнити демократичні інститути, забезпечити прозорість влади та сформувати стійке суспільство, готове до викликів цифрової цивілізації [2]. Зрештою, розвиток інформаційної політики – це не технічне завдання, а цивілізаційний виклик, від відповіді на який залежить конкурентоспроможність, безпека і майбутнє України. Створення збалансованої, інноваційної та безпечної інформаційної екосистеми державного управління стане підґрунтям для побудови сучасної європейської моделі публічної влади, орієнтованої на людину, знання та відповідальність.

Висновки. Аналізуючи вище викладене, маємо можливість стверджувати, що розвиток інформаційної політики є одним із визначальних чинників модернізації системи державного управління в умовах цифрової трансформації суспільства. Інформаційна політика сьогодні стає не лише інструментом регулювання інформаційних процесів, а й стратегічним механізмом зміцнення державності, підвищення ефективності управлінських рішень, забезпечення відкритості влади та формування довіри громадян. В умовах глобальної цифровізації інформаційна політика України повинна бути орієнтована на комплексне поєднання інноваційних, правових, безпекових і гуманітарних аспектів. Її сучасна модель повинна ґрунтуватися на принципах відкритості, прозорості, законності, технологічної інноваційності та орієнтації на людину, а розвиток цифрових платформ, удосконалення системи електронного урядування, розбудова кіберзахисту та впровадження стратегічних комунікацій мають стати пріоритетними напрямками державної політики у сфері інформації.

У дослідженні визначено, що інформаційна політика повинна інтегруватися в усі сфери публічного управління, забезпечуючи узгодженість між органами влади, бізнесом і громадянським суспільством, адже її ефективність залежить від наявності узгоджених інституційних структур, чіткої нормативно-правової бази, професійної підготовки кадрів та розвитку цифрової культури. Разом з тим, ключовим чинником успішної реалізації інформаційної політики є розвиток людського потенціалу – підвищення цифрових компетентностей державних службовців, удосконалення комунікаційної культури та формування етичних стандартів роботи з інформацією.

Важливим стратегічним орієнтиром є й європейська інтеграція, яка передбачає гармонізацію українського інформаційного законодавства з нормами та цінностями Європейського Союзу. На нашу думку, запровадження європейських стандартів у сфері кібербезпеки, захисту персональних даних, медіаграмотності та

цифрової демократії сприятиме підвищенню ефективності управлінських процесів і зміцненню міжнародного авторитету України.

Загалом інформаційна політика у системі державного управління повинна розглядатися як динамічна система, що поєднує правові, організаційні, технологічні та соціокультурні складові. Її ефективна реалізація забезпечить створення стійкої інформаційної екосистеми, здатної протидіяти гібридним загрозам, підтримувати цифрову інноваційність, підвищувати прозорість влади та зміцнювати демократичні засади суспільства. Формування цілісної, збалансованої та науково обґрунтованої державної інформаційної політики є необхідною умовою побудови сучасної, конкурентоспроможної та безпечної України, інтегрованої в європейський і світовий інформаційний простір.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Арістова І. В. Державна інформаційна політика: організаційно-правові аспекти / За загальною редакцією д-ра юрид. наук, проф. Бандурки О. М. : монографія. Харків: Вид-во Ун-ту внутр. Справ, 2000. 368 с.
2. Данильян В. О. Інформаційне суспільство та перспективи його розвитку в Україні (соціально-філософський аналіз): монографія. Харків : Право, 2008. 184 с.
3. Дія: Державні послуги онлайн. URL: <https://diia.gov.ua>.
4. Кириченко Г.В. Інформаційно-комунікаційні механізми як інновації в системі формування позитивного іміджу органів державної влади. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Державне управління*. 2019. Том 30 (69). № 6. С. 46-54.
5. Ліпкан В. А. Систематизація інформаційного законодавства України: монографія / В. А. Ліпкан, В. А. Залізняка. Київ : ФОП О.С. Ліпкан, 2012. 304 с.
6. Сиченко В. В., Пугач А. М., Мареніченко В. В., Хитько М. М. Механізми державного регулювання розвитку інформаційного суспільства. *Інвестиції: практика та досвід*. 2020. № 5-6. С. 76-80. DOI: 10.32702/2306-6814.2020.5-6.76.
7. GDPR. URL: <https://gdpr-info.eu>.
8. Рекомендація № R (81) 19 про доступ до інформації, що знаходиться у розпорядженні державних органів. URL: <https://cedem.org.ua/library/rekomendatsiya-r-81-19-pro-dostup-do-informatsiyi-shho-znahodytsya-u-rozporyadzhenni-derzhavnyh-organiv>.

REFERENCES

1. Aristova, I. V. (2000). *Derzhavna informatsiina polityka: orhanizatsiino-pravovi aspekty* [State information policy: organizational and legal aspects] (O. M. Bandurka, Ed.). Kharkiv: Vyd-vo Universytetu vnutrishnikh sprav.
2. Danylian, V. O. (2008). *Informatsiine suspilstvo ta perspektyvy yoho rozvytku v Ukraini (sotsialno-filosofskyi analiz)* [Information society and prospects of its development in Ukraine (socio-philosophical analysis)]. Kharkiv: Pravo.

3. Diia. (n.d.). *State Services Online*. Retrieved from <https://diia.gov.ua>.
4. Kyrychenko, H. V. (2019). Informatsiino-komunikatsiini mekhanizmy yak innovatsii v systemi formuvannia pozytyvnoho imidzhu orhaniv derzhavnoi vlady [Information and communication mechanisms as innovations in forming the positive image of public authorities]. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Seriya: Derzhavne upravlinnia*, 30(69), (6), 46–54.
5. Lipkan, V. A., & Zalizniak, V. A. (2012). *Systematyzatsiia informatsiinoho zakonodavstva Ukrainy* [Systematization of information legislation of Ukraine]. Kyiv: FOP O. S. Lipkan.
6. Sychenko, V. V., Puhach, A. M., Marenichenko, V. V., & Khytko, M. M. (2020). Mekhanizmy derzhavnoho rehuliuвання rozvytku informatsiinoho suspilstva [Mechanisms of state regulation of information society development]. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, (5–6), 76–80. <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2020.5-6.76>.
7. European Union. (2016). *General Data Protection Regulation (GDPR)*. Retrieved from <https://gdpr-info.eu>.
8. Council of Europe. (1981). *Recommendation № R(81)19 on Access to Information Held by Public Authorities*. Retrieved from <https://cedem.org.ua/library/rekomen-datsiya-r-81-19-pro-dostup-do-informatsiyi-shho-znahodytsya-u-rozporyadzhenni-derzhavnyh-organiv>.